

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Athanasii Alexandrini episcopi de eodem concilio epistola. Cap. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

Siquidem numerus episcoporum, qui erant Arimini in vnū congregati, præiudicij vim habere non debet, præsertim cū formula illa composita sit, neque episcopo Romano, cuius sententia præ cæteris omnibus expectanda erat, neque Vincentio, qui tot annis episcopatum integre gesserat, neque aliis eidem consentientibus: cumq; etiam quod est omnium maximum, illi ipsi, vt antè diximus, qui in fraudem illecti, à veritate deflexisse visi sunt, & post ad meliorem mētem de-
 nuo traducti, planè testentur, hanc formulam sibi magnopere displicere. Itaq; vestra integritas manifestò videt, hanc fidem solam, quæ autoritate apostolica Nicææ stabilita est, firmè perpetuo tenendam esse. Atque de hac ipsa fide tum episcopus orientis, qui se de ecclesia catholica esse profitemur, tum occidentis etiam episcopos, nobiscum vnà gloriari constat. Porro autem pro certo credimus eos, qui alia opinione tenentur irretiti, propter suum conatum breui fore & à nostra segregatos cōmunionē, & nomine episcoporum priuatos, vt tandem populo errore ipsorum liberato detur respirandi locus. Nam multitudinis error tamdiu nullo modo corrigi poterit, quamdiu episcopi eodem tenentur implicati. Quocirca facite, vt vestræ reuerentiæ iudicium cum omnium Dei sacerdotum iudicio, cui vos firme & constanter adherere credimus, omnino consentiat. Quod si fiat, eandem vobiscum rectam credendi viam nos quoque debemus insistere. Vestra charitas, quæso, ad nos rescribat, vt inde lætitiā capiamus. Valete fratres honoratissimi.

*Athanasii Alexandrini episcopi de eodem concilio
 epistola. CAP. XXIII.*

QVinetiam magnus ille Athanasius in epistola scripta ad Afros eadem ferè de concilio Arimini habito commemorat. Quas res, inquit, cum ita se habere constet, quis est eorum approbaturus sententiam, qui vel de concilio Ariminensi, vel vllum aliud præter Nicænum, allegant. Imò verò quis non oderit eos, qui patrum abrogant decreta, & quæ recentiore memoria Arimini per contentionem & vim constituta sunt, illis præferunt. Quis porro istorum sententiæ velit accedere, qui ne sua quidem instituta ipsi approbant? Nam qui, vti suprà diximus, amplius de-
 cem

eem fidei formulas (alio namque tempore aliam ac no-
 uam semper componebant) in suis conciliis conscripse-
 runt, apertè demonstrant se ipsos singula sua reprehendere
 concilia : idemq; istis, quod olim Iudæis proditoribus ac-
 cidit. Vt enim illi solo fonte aquæ viuentis relicto, vti scri-
 bit Hieremias propheta, lacus sibi foderunt, qui non pos-
 sunt aquam continere : ita isti pugna contra generale con-
 cilium suscepta, sibi multa constituerunt concilia, omniaq;
 inania atque adeo fabulis similia. Itaq; ne aures quidem pa-
 tefaciamus his, qui vel Ariminense, vel vllum aliud conci-
 lium allegant, quàm Nicænum. Qui enim Ariminense lau-
 dant, videntur sanè rerum in eo gestarum penitus ignaros
 esse. Siquidem si eas cognoscerent, non dubium est, quin
 de ipso concilio ne verbum quidem facerent. Nam vos nõ
 præterit, Fratres, certiores videlicet factos ab his, qui à vo-
 bis profecti sunt, Ariminum, Vrsacium, Valentem, Eudo-
 xium, & Auxentium, quibus cum vnà erat etiam Demophi-
 lus, propterea in eo abdicatos esse, quòd alia decreta præter
 ea, quæ fuerant in concilio Nicæno sancita, conscribere vo-
 luerunt. Et cum esset ab illis postulatum, vt hæresi Arianae
 anathema denunciarent, non solum illud facere renuerunt,
 verùm etiam eam vehementius acriusq; propugnare studu-
 erunt. Attamen ab episcopis, qui veri serui domini erant,
 rectamq; fidem amplexabantur, ad ducentos ferè numero,
 decisum est, vt omnes concilio Nicæno acquiescerent, ac
 præter illud amplius nihil vel quærendum, vel sentiendum.
 Quod quidem Constantio, qui concilium illud cogi man-
 dauerat, etiam per literas significarunt. Verùm qui Arimini
 erant abdicati, rectà profecti ad Constantium, perfecerunt,
 vt qui contra eos sententiam abdicationis pronunciauerat,
 tum afficerentur contumeliis, tum minis deterrerentur, ne
 ad suas ipsorum ecclesias redirent, sed hyemis asperitate in
 Thracia affligerentur, quo rebus ab istis nouatis consen-
 tirent. Quòd si qui sunt, qui concilium Ariminense
 prædicatione efferant, primum ostendant abdicationem
 eorum, quos suprà diximus, deinde quæ deciderunt Epi-
 scopi : videlicet præter ea, quæ patres in concilio Ni-
 cæno suis sententiis confirmauerant, nihil omnino quæ-
 rendum, neq; vllum aliud concilium ei anteponendū esse.

THEODOR. HISTOR.

Ceterum de his quidem rebus apud eos silentium est: illas autem pro se afferunt quæ in Thracia per vim gerebantur. Ex quibus perspicue declarant sese, tum fautores esse sectæ Arianae, tum à sana sinceraq; fide prorsus alienos. Quòd si quis voluerit celebre istud concilium episcoporum Nicææ coactorum, cum istorum conciliis accurate comparare, vt synceram pietatem illorum, ita istorum stultam temeritatem facile animaduertet. Nam qui Nicææ in vnum conuenerunt, non vt abdicati, illic conuenerunt, sed vt hi, qui Filium Dei eandem habere cum Patre substantiam confessi sunt. At isti semel, & iterum antea, atque in ipso concilio Ariminensi iam tertio abdicati, non dubitarunt etiam scriptis statuere, neminem debere dicere deum vel substantiam habere, vel subsistentiam. Hactenus Athanasius. Eiusmodi sunt fraudes & machinae, quas Arianismi professores in Occidente contra veritatis dogmata comparauerunt.

De Leontij Antiocheni episcopi versutia, & quomodo eum liberè Flavianus & Diodorus reprehenderint. CA. XXIIII.

*Lacitum
vocat E
piphani-
us.*

ANtiochia verò post Stephanum, qui in Placidi locum successit, conuentibus ecclesiasticis eiectus fuit, Leontius primatum cepit: quem dignitatis gradum contra concilij Nicæni decreta adeptus est. Nam sua ipsius manu sibi execuerat testiculos. Cuius facinoris causa, etiam à B. Athanasio tradita est. Leontius, inquit, cum crimini ei daretur, quòd cum muliere adolescentula, nomine Eustolia versabatur, prohibereturq; illius vti consuetudine, sibi ob eam causam excidit testiculos, vt cum ea liberè versari posset. Verum suspicionem in quam vocatus erat, eo pacto ab se minime amouit. Sed hoc factum, quoniam presbyter erat, grauiorem causam cur abdicaretur, attulit. Porro de reliqua eius vitæ institutione, ista etiam scribit. Quòd, inquit, ad improbos eius mores, & astutiam attinet, breuiter quoq; perstringam. Primum tametsi sordibus erat Arianae blasphemiae inquinatus, tamen eas callidè admodum occultare studuit. Etenim cum clerum & laicam etiam multitudinem in duas partes diuisam cerneret, & alteram quo laudes Filij magis celebrarent, hanc coniunctionem, Et, adhibere, alteram autem

*Gloria
Patri &
Filio.*